

Hitünk mélysége

Nem könnyű megállapítani sem magunkról, sem másról. Egyesek szentül meg vannak győződve, hogy Isten szolgálatában élük életüket, de a farizeusokat is megszegyenítően ítélkeznek a világban. Mások számukra észrevétlenül, letagadva hitüket, vallásukat, aminek nincsenek tudatában, mégis erősen gyaníthatóan Istennek tetsző életet vezetnek. Nehéz ennek felmérése, nem hogy megítélése. Miként sosem ismerhetjük meg a másik ember lelkének mélységeit, így az igazságot sem, ezért aligha bízhatunk ítéleteinkben és az erősen ellenjavallott. Az igazságnak, az ítélkezésnek ebben az esetben egyébként is addig van jelentősége, amíg úgy véljük, hogy a szeretet csak azoknak jár, akik megérdemlik. Mily roppant „könnyű” annak a dolga, aki Jézushoz tartja magát, akinek leglényegibb, legegyszerűbb, egyben legkeményebb egyetlen és utolsó parancsa: „szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”. Az ember rossz szokása, hogy az égi törvényeket szükségesnek tartja pontosítani, „értelmezni”, amíg felismerhetetlenné válnak és elveszítik jelentésüket. Különösen itt jön ki, hogy a fontos és igaz dolgokat teljesen ki lehet „herélni” azzal, ha jobbító, pontosító szándékkal megtoldjuk. Ezért is élünk olyan világban, amilyenben. Már hogyné lenne „értékválság”, mikor legfőbb értékeinket addig csinosítottuk, szaporítottuk, hogy már eltűntek a szemeink elől. Ezt az utolsó és roppant egyszerű, félreérthetetlen parancsot is könnyen ki lehet egészíteni azzal, hogy aki megérdemli. Ja, hogy ki mondja meg, hogy ki érdemli meg vagy sem? Hát nyilván én, akinek a szeretetet „kell” adnia! Ez az enyhén szólva részrehajlás nem véletlenül egy gondosan becsomagolt ítélkezés, amivel akár még a gyűlöletünket is szabadjára engedhetjük, nem csak a parancs alól találunk kibúvót. Így fér meg a szeretet parancsának a hirdetése az ítélkezéseinkkel, ostromozásainkkal, ahol nyomokban sem lelhető fel a szeretet.

A „szeretet parancs” nem enged meg semmilyen részrehajlást, válogatást, sem általunk kitalált pót- vagy mellékszabályokra, sem másra hivatkozva. Feltétel nélküli parancs! Ennek minden birizgálása az erejét és parancs jellegét veszi el.

Persze, bármilyen egyszerű is a parancs értelmezése, attól látszik lehetetlennek és igényli a „pontosítást”, mert nagyon más szeretetről szól, mint amit a világ él meg. Mit szeretünk ösztönösen? A jót, a szépet, a hibátlan, a kedveset, a nekünk hízelgőt, hasznosat és kellemeset. Csupa olyan dolgot, ami nekünk jó, nekünk kedvez, ahol mi vagyunk a középpontban és felül, ahol mi vagyunk az ajándékozottak.

Mi ezzel a baj? Nem ez a normális, hogy azt szereti (csak) az ember, ami jó és fontos neki? A baj nem itt kezdődik. Nagyon sokan, mind elfogadók, mint ajándékozottak javaik tömegében megelégednek azok számontartásáról, leltáráról, pusztán létéről, mert mindazt természetesnek veszik, megszokják a jót, alapértelmezetté és elvárttá válik minden. Elszürkül számára a megszokott „paradicsomi” állapot és elszürkül. Ők, úzik, hajtják az újabb és hangosabb, látványosabb jót, akár vesztükbe is rohanhatnak és el is veszíthetnek mindent, javaikkal együtt akár életüket is. Mondhatnánk őket érdemtelennek is, hiszen nem becsülték és nem tudták ezért megtartani sem javaikat. Ezt látjuk a világban, mint elég gyakori mintázatot. Ők az elégedetlenek, a szorongók, a telhetetlenek, stb.. Velük állnak szemben azok, akik a kicsit is megbecsülik, minden egyes értéküket felelősen szem előtt tartják, ezért azokat soha nem is kockáztatják semmilyen új és csábítóbb gyöngyökért. Ők ezt a nyilvántartást, számontartást hálaadással tudják megélni. A halál torkából megmenekülő embernek azért alakul át az élete, mert friss, megújult tekintettel néz az arra vagy ami abból még megmaradt és végtelen hála tölti el, amit jó esetben nem is enged elhalványulni.

Sokunk azonban nem így születünk. Igen ifjú, egyetemista koromban nekem is volt egy ilyen alaphelyzetbe állásom, ami a pusztán létért adott hála és öröm átrendezte egyébként javakban nem is annyira túlságosan túlcserélte életemet. Nagyjából fél évig tartott ez a kegyelmi állapot, majd erőmnek és javaimnak újbóli kiteljesedésével és ambícióim felébredésével ez elfakult. De nem felejtettem el örökre. Lassan tanuló ember létemre, kellett még egy-két ilyen alapra való visszaállás, mire eljutottam arra a felismerésre, hogy mindig és minden körülmények között van lehetőség a hálaadásra, sőt a hálás szívnek további jutalma is van...

A hálás ember értékeli a javait, ajándékait. Ő boldog, mert tud hálát adni, de legfőképpen a háláért és a hálával szeretetet költözik a szívébe. Ő az, aki képes szeretni mind az adományait, mind azt, aki azokat adja. A hálára való képesség tapasztalataim szerint tanulható. Lehet, hogy fájdalmas leckékkel, párszor el kell veszíteni sok mindent vagy éppen mindent, a szerencsés és nyitott szívű tanuló eljut oda, hogy bármit meg tud becsülni az életben és hálát adjon. Nem csak a látszólag, vagy érzésre jóért, fontosért, hasznosért, hanem mindenért. A rosszért, a csapásokért, a kudarcokért, a bántalmazásokért. Aki hálát tud adni jóért és rosszért egyaránt, abból nem tud hiányozni a szeretet, azok gazdagok javaikban és szeretetben és ezért egyikben sem fukarkodnak. Nem elégedetlenek, nem panaszkodnak, nem kunyerálnak, hanem bőkezűen adakoznak javakból és szeretetből, hiszen ők bővében vannak, még ha a világ anyagiakban szegénynek is látja őket.

Ha azt vesszük, hogy Isten a szeretet, akkor a hálás ember házából nem is hiányzik az Isten, még akkor sem, ha nincs kitéve háziáldás és feszület.

Isten különösen jó azokkal, akik tanítását hallgatják, kéri és azért hálásak, hiszen ez legkedvesebb ajándéka minden gyermekének. Ő magát akarja adni mindenkinek.

Mi az, ami még erősítheti bennünk a hálára való készséget, a folyamatos hálaadásban való létezést?

Gyakran panaszkodnak emberek, hogy ezt vagy azt várják el, többet érdemelnének a világtól, az emberektől, a sorstól, az Istentől, attól függően, hol van az ő istenük, honnan várják az elismerést, az ajándékokat. A bűnbánat kitartó tanulása és gyakorlása révén az ember nem csak lassan, lassan felismeri saját hibáit, de azok tudatában a hálaadása önkéntelenül fokozódik, hiszen megtapasztalja, hogy mindent, amit kap az életben érdemtelenül kap. Ehhez képest sokan magunk érdemének tartunk mindent, sőt a magunk érdemeihez képest vagyunk elégedetlenek, hogy nem kapunk annyit, ami „járna”.

A gyakorlott bűnbánó, magasabb szinten tudja gyakorolni a hálaadást, ezért még inkább túlcserél a szeretetben. Különösen, ha a szeretet forrásához igyekszik közelebb jutni és jobban megismerni. A halandó a bűnei és ajándékai felismeréséhez és a szeretet forrásához való igyekezetében egy kiapadhatatlan forráshoz juthat, ami által szerelemben fog élni és maga is a szeretet forrássá válik.

Ezt nem lehet magunknak megtartani, a kicsorduló szeretet elviseli a bántalmazást, a szenvedést a bűnök, a balgaságok láttán és gyógyítani, tanítani igyekszik.

Ha Jézus utolsó és legkristályosabb parancsára emlékezünk, akkor gondoljuk végig ezt a képet és akkor már ez nem parancs, hanem üdvösségünk útja. Ennek révén juthatunk el a szolga helyett testvér kategóriába, ahol már nem parancsokról van szó. Miként a törvény sem azoknak szól, akik Jézus szeretetét hordozzák.

Visszatérve, miből láthatjuk hitünk mélységét? Amennyi szeretetet tudunk adni embertársainknak, különösen azoknak, akik erre „érdemtelenek”, bűnösök és balgák, bántanak és üldöznek. Ezt a szeretetet önerőből nem tudjuk kicsiholni magunkból, még megbocsátani sem tudunk az ellenünk vétkezőknek, nem hogy szeretni. Főleg úgy, ahogy Jézus szeretett. De a fentiek révén és főleg kérve, haladhatunk ezen a téren magunk és környezetünk javára és Isten dicsőségére!

Templomlépcső, 2023. október